

set indvendes imod denne Tanke, at saa skulde der bygges, og at derved blev det fordyret o. s. v., men det skal der jo overhovedet, naar Jord splittes ad, saa det gjør ikke Noget. Naar endvidere denne Jord blev solgt til de Paagældende imod Forrentning og Afbetaling, var dermed givet, at der kunde blive Plads for mange mindre formuende Familier. Det Samme gjælder, naar vi vende os til Heberne. Ogsaa der kunde der vistnok udrettes noget mere, end der gjøres af Staten, og maasse ogsaa i flere Industrigræne. Naar overhovedet alle de Kilder, som Fædrelandet i saa rigt Maal er i Besiddelse af, aabnes, tror jeg nok, at vi efterhaanden kunne komme dertil, at Enhver, der vil frem, ogsaa kan komme frem i det lille Fædreland, og naar det sker, er jeg ikke bange for, at Fattiglovgivningen bliver nogenlunde strax; men saa er netop ogsaa den Afgjørelse kommen tilstede eller vil komme tilstede mellem Værdige og Uværdige, som jeg har nævnt (Afbrydelse). Det ærede Medlem for Aarhus Amts 3die Valgkreds (M. Jensen) mener det ikke, men jeg tror, at det for en stor Del vil komme tilstede. Jeg tror ogsaa, at der for den fri Fattiggæst kan gjøres ikke saa lidt mere, end der paatenkes i dette Lovforslag. Jeg ser ikke noget Urimeligt i, at Kommunerne tilskyde et vist Bidrag i samme Forhold f. Ex. som det, der bliver ydet frivillig. Jeg er ikke enig med det ærede Medlem bagved (Schjørring), i, at det skulde være forbudt at yde det af Kommuneskassen i Genhold til Loven af 6te Juli 1867. Det tror jeg ikke, og jeg ser det heller ikke omtalt i Motiverne. I det Mindste finder jeg det i sin Orden, og det kan være meget hensigtsmæssigt, at Kommunalbestyrelserne have Frihed til at tilskyde saa Meget, de ville, og jeg er ikke bange for at gaa et Skridt videre og sige, at de i visse Tilfælde endog skulde være forpligtede til at yde et vist Bidrag i Forhold til det, der ydes frivilligt. Naar de Ting ske, som her af mig ere nævnte, tror jeg, at vi slet ikke skulde være ængstelige for, at jo nok Værdige og Uværdige efterhaanden vilde begynde at stille sig selv ad. Jeg er enig med det ærede Medlem her lige over for (Thorup), som talte om Forsørgelsesstedet, deri, at denne Tale om Byernes Overbeholdelse ikke har statistisk Medhold. Jeg er kommen til det samme Resultat som han, at enten vi lægge Indkomstskatten til Maalestof eller Individet, saa ere Byerne slet ikke bebyrdede, tværtimod svarer Landet i det Mindste lige saa stort et Bidrag, ja, jeg tror endog i det Mindste i det ene af disse Tilfælde et større. Jeg lægger altsaa denne Betragtning til Side. Det ærede Medlem her bagved (Schjørring), til hvem jeg flere Gange har sigtet, nævnte, at vi maatte gaa til en forlængt Tidsfrist af Befvemmelighedshensyn. Det var egentlig det Æneste, han ansøgte i Forbindelse med, at Byerne skulde være for haardt bebyrdede. Dertil vil jeg sige, at det kan være godt at tage Befvemmeligheds-

hensynet i Betragtning ved Siden af andre Hensyn, men jeg tror rigtignok ikke, det gaar an at lægge det ind som en Hovedgrund, og at det overhovedet er et Befvemmelighedshensyn i Forbindelse med Kjøbstædernes Tale om, at de ere overbebyrdede, der har fremaldt den forlængede Tidsfrist, er utvivlsomt. Det skulde i Øvrigt ogsaa være mærkeligt, om vi skulde gaa ganske den modsatte Vej af den, alle andre Lande ere gaaede. Jeg skal særlig nævne, at man i Schweiz for kort Tid siden har forkortet Tidsfristen; der har man havt en længere Tidsfrist, man har prøvet Jødestedet som Forsørgelseskommune, men er bleven kjed deraf. Jeg mener altsaa, at man ikke skal lægge Befvemmelighedshensynet til Grund, men derimod skal unegtelig det Humane lægges til Grund. Naar der i det andet Thing er sagt, at man ikke skulde bygge for meget paa, at den Kommune, hvori Vedkommende har arbejdet, ogsaa skulde være pligtig til at forsørge ham, thi som oftest var saadanne Folks Arbejde meget lidt værd, det var i Reglen Folk, som Kommunen fra allerførst af havde havt Bryderi med, da skal jeg lige over for dette meget stærkt betone, at selv om det kun var Tilfældet med Ja, at der var noget virkelig Godt og Menneskeligt hos dem, saa maatte vi dog for deres Skyld ikke gjøre noget Uretfærdigt, og jeg kan ikke negte, at Hjemsendelsesystemet i mine Tanker har noget meget Strengt ved sig. Jeg vil derfor være meget stærkt tilbøjelig til at pointere Dpholds-kommunen som Forsørgelsessted, og jeg indser heller ikke, at det vilde være farligt, naar navnlig Amtskommunen kom til at træde til, dersom Byrden skulde falde for haardt paa Dpholds-kommunen. Det kan jo nemlig ikke negtes, at det i enkelte Tilfælde, f. Ex. naar der var opstaaet et Fabrik anlæg, men det hurtig viste sig, at det ikke kunde gaa, og der var strømmet en Mængde Mennesker til, og ved lignende Ting unegtelig kunde falde noget haardt paa Dpholds-kommunen, at den ubetinget skulde være forsørgelsespligtig; men i saadanne Tilfælde kan jo Amtskommunen meget godt være udjævrende. Jeg har imidlertid nogen Betænkelighed ved ubetinget at sige, at Amtskommunen skal udrede en vis Del, f. Ex. Halvdelen, jeg frygter for, at det noget vilde slappe Økonomien, og at det maasse i andre Henseender vilde vise sig mindre praktisk. Derimod finder jeg ikke, der er Noget i Veien for at sige, at naar f. Ex. Fattigbyrden overstiger noget Bist, enten man vil sætte Hattornet eller pr. Individ eller begge Dele, skulde Amtskommunen komme til Hjælp, saa at der skee en Ujævning. Paa den Maade tror jeg ikke, der vilde være Noget i Veien for at lægge Dpholds-kommunen til Grund, og saa var man befriet for disse sørgelige Transaktioner, om hvilke man saa ofte hører Tale. Det ærede Medlem for Mors (Schjørring) har henvist til en saadan Transaktion, der er foregaaet i disse Dage, men den Slags Ting